

SAMEN OVER DE
BLAUWE
BERGEN

Lori Benton

SAMEN OVER DE
BLAUWE
BERGEN

Lori Benton

Roman

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

 Voorhoeve

Eerder verscheen van Lori Benton de roman *Het land van mijn vader*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2015
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Originally published in English under the title *The Pursuit of Tamsen Littlejohn* by Lori Benton.

Copyright © 2014 by Lori Benton

Published by WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC, 12265 Oracle Boulevard, Suite 200, Colorado Springs, Colorado 80921 USA.

International rights contracted through Gospel Literature International, P.O. Box 4060, Ontario, California 91761-1003 USA.

This translation was published by arrangement with WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Vertaling Tineke Tuinder, T. Tuinder Translations
Omslagontwerp Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2412 8
ISBN e-book 978 90 297 2413 5
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Had ik maar vleugels als een duif,
ik zou opvliegen en neerstrijken,
ver, ver weg zou ik vluchten,
overnachten in de woestijn, *sela*
haastig beschutting zoeken
tegen de vlagen van de stormwind.
Psalm 55:7-9

IN RIJKDOM EN ARMOEDE

West North Carolina
September 1787

Wat Jesse Bird betrof zou iedere man die veertig stuks Overmountain-vee naar de markt moest drijven in elk geval drie dingen in zijn bezit moeten hebben – een geladen geweer, een betrouwbaar paard en een groot uithoudingsvermogen.

De eerste twee bezat Jesse, het ene schommelend op zijn bovenbenen; het andere vermoeid, door vliegen gestoken en stoffig ertussen. Wat zijn uithoudingsvermogen betrof... met nog heel wat mijlen te gaan voordat hij van die veertig runderen af was, deed hij zijn uiterste best om zijn geduld te bewaren.

Terwijl hij omkeek over hun bruine en gevlekte ruggen zag hij Cade en de lastpaarden een bocht nemen langs de oever van de rivier, waar het zonlicht de mistige lucht nog steeds doorkliefde met gouden strepen. Cade, die achter de kudde aan reed, dwars door het stof dat zij opwierpen, had een zakdoek voor zijn mond en neus gebonden en zijn hoed naar voren getrokken om zijn ogen te beschermen. Hoewel Jesse sinds het middaguur niet meer in de achterhoede had gereden, voelde hij datzelfde stof nog steeds tussen zijn tanden knarsen. De veedrijvers zaten ook onder het vuil, dat werd verspreid door de kudde die een zomer lang was vetgemest. De mannen waren bewapend met geweren en stokken en hun ogen keken schichtig naar de dreigende dichtbeboste heuvels.

Langs het spoor zoemden de sprinkhanen die probeerden te

ontkomen aan de stampende hoeven die het onkruid vertraptten. De zon draaide langzaam naar het westen; de hitte werd draaglijker en de zweetdruppels in Jesses hals droogden op, zodat zijn overhemd tegen zijn lijf plakte daar waar de riemen van de kogelzak en de ransel elkaar kruisten. Hij hoopte dat ze even voor het invallen van de duisternis hun volgende kampement zouden bereiken, zodat ze nog tijd hadden om een stuk land voor het vee te omheinen voordat ze het stof van hun lijf konden spoelen. Op dat moment sloeg er iets met de kracht van een katapult tegen de rand van zijn hoed. Omdat hij dacht dat een paardenvlieg hem had uitgezocht als maaltijd, stak hij zijn hand uit naar zijn hoed om de plaaggeest een mep te verkopen.

Maar de hoed was van zijn hoofd geslagen. Hij bungelde aan een tulpenboom vlak naast hem, vastgepind door een geveerde pijl.

Jesse slaakte een kreet, sprong uit het zadel, dook weg achter een rododendron en zette zijn paard dwars tussen hemzelf en de koeien. Vanaf de overkant van de rivier regende het pijlen, die afketsten op de rotsen en zich in de bomen op de oever boorden. De drijvers doken aan de kant van de heuvels weg achter het vee, hun geweren in de aanslag.

Jesses hoofd tolde. Waren het Creek of Chickamauga? Beide indianenstammen koesterden een nooit aflatende wrok tegen de Overmountain-kolonisten. Het konden echter evengoed Shawnee zijn. Jesse bad in stilte dat dat niet het geval was, richtte vervolgens zijn geweer op een geelbruine lichtflits aan de overkant van de rivier en vuurde. Er kringelde wat gelige kruitdamp op uit de loop. Boven de knal uit hoorde hij Cades oorlogskreet. Van de overkant van het water kwam het antwoord, schel en uitdagend, een luid gejoel, dat Jesse kippenvel bezorgde.

Het vee werd onrustig en veroorzaakte met hun getrappel een scherm van stof. Een dier kreeg een pijl in de zij. Het beest zakte midden op het pad in elkaar, brullend van pijn, maar voorkwam met zijn kolossale omvang dat de kudde op de vlucht sloeg.

Weer klonk er een gewerschot. Aan beide zijden van de rivier

hingen nu kruitdampen in de lucht, scherp en zwavelkleurig. Het water vormde een buffer, voor zolang het duurde. De aanvallende krijgers zouden niet het risico nemen om over te steken, tenzij ze zeker wisten dat ze hen konden verslaan. Een verrassingsaanval was verspilde moeite.

Een gevlekte koe brak los van de onrustige kudde. Het dier stormde de oever af, maar zakte op de zandbank in elkaar, geveld door een nekschot. De dieren die vooraan in de kudde liepen en niet gehinderd werden door de neergeschoten koe, probeerden eerst in dichte drommen de heuvel te bestormen en kwamen vervolgens recht op Jesse af. Ze dreigden massaal op de vlucht te slaan. Opnieuw braken enkele koeien los in de richting van de rivier. Jesse, die druk bezig was te herladen, kon weinig anders doen dan bidden dat zijn paard het zou volhouden.

Vlak bij zijn hoofd vloog een musketkogel door de bladeren van de rododendrons. Een eind verderop hoorde hij Cades geweer afgaan. Een krijger aan de overkant van de rivier werd geraakt, rolde over de grond en werd even later in veiligheid gesleept. Nog zo'n verlies en de krijgers zouden er waarschijnlijk vandoor gaan. Als ze hen nog maar een paar seconden op afstand konden houden...

Nieuwe stemmen verbraken de stilte van een korte gevechtspauze. Op de helling achter hen klonken indianenkreten die leken op het gekweel van een uitzinnige kalkoense haan.

Jesse werd even door angst bevangen. In een mum van tijd had hij zijn bijl uit zijn riem gehaald en maakte aanstalten om te werpen – maar zag nog net op tijd de twee Cherokee-krijgers. Hij schreeuwde naar de drijvers dat ze moesten stoppen met schieten op de gestalten in het blauw die van de rotsachtige heuvel af stormden, tussen de bange koeien door. De Cherokee zochten dekking op de oever. Ze hadden allebei een geweer in de aanslag.

Met een blik verwelkomde Jesse de jongste van de twee die nu vlak naast hem stond, laadde zijn geweer en schoot over de rivier heen.

Een laatste pijl vloog over de rug van het vee heen. Toen werd het stil, terwijl er een dikke wolk van kruitdampen en stof boven de rivier hing.

De drijvers liepen tussen de dieren door, susten ze met stokken en woorden en probeerden hun eigen zenuwen de baas te worden, terwijl ze schichtige blikken wierpen op de rivier. De krijgers hadden zich teruggetrokken in het bos en de gewonden met zich meegenomen. Ze waren op jacht en hadden een gokje gewaagd met deze ongeplande bliksemaanval. Als het doel van hun aanval de jacht op scalpen was geweest, dan waren er langs hun steile en kronkelige route vanuit Sycamore Shoals wel geschiktere plaatsen voor een verrassingsaanval te vinden. Een tweede aanval was niet waarschijnlijk. Jesse kende de denkwijze van deze mannen even goed als die van hem.

Nadat hij zijn geweer terug had gestopt achter de zadeldriem, steeg hij op en wendde zijn paard in de richting van een paar koeien die ervandoor waren gegaan. Tegen de tijd dat Jesse ze weer had teruggedreven, had Cade de kudde gekalmeerd en reed hij met de lastpaarden achter zich aan tussen de dieren door. Hij bekeek Jesse van top tot teen en van pure opluchting verscheen er een diepe frons tussen zijn ogen. Hij haalde de koe met de pijl in haar flank weg en vervolgens het dode beest dat de zandbank bij de rivier rood kleurde. Hij trok zijn zakdoek omlaag en zijn mond vertrok van meeleven. 'Dat dode beest is volgens mij van Tate.'

'Ik ben bang dat je gelijk hebt,' zei Jesse. Het was altijd een risico om een kudde runderen door de bergen te drijven onder het oog van Chickamauga-krijgers, die er altijd op uit waren om de Watauga-kolonisten te treffen die afhankelijk waren van de verkoop van hun vee. Sinds de oorlog met de Britten verleden tijd was, verhuurden Jesse en Cade zich jaarlijks in september voor dit klusje. De tocht voerde hen langs de Watauga-rivier in

oostelijke richting naar de bovenloop in de bergen, en vervolgens omlaag naar de Catawba-rivier en de streek aan de voet van de Carolina. De runderen hadden als einddoel de hokken op de veemarkt, waarna Jesse en Cade verder trokken naar Morganton. Daar ruilden ze vachten en huiden voor proviand en verhuurdten zich vervolgens als gids voor kolonisten die voor de eerste sneeuwval terug wilden naar de nederzettingen ten westen van de Appalachen.

‘We zouden meer dieren verloren hebben als deze wilde kalkoenen niet uit hun schuilplaats tevoorschijn waren gekomen.’ Jesse knikte naar de mannen die zich op het laatste moment in de strijd hadden gemengd, allebei Overhill Cherokee. Terwijl de drijvers de twee mannen met enige achterdocht bekeken, lieten Cade en Jesse zich van hun paard glijden om hen te begroeten.

‘Vrienden van je, Cade?’ vroeg de blanke drijver, eigenaar van tien stuks vee en van de twee slaven die hen hielpen bij het drijven.

‘En van jou, zou ik zo denken.’ Cade sloeg de teugels van zijn merrie rond een jong boompje en pakte de arm van de oudere indiaan, een magere man met grijze strepen in het haar dat onder zijn hoofdtooi vandaan kwam. ‘Wat jullie ook op ons pad brengt, broeders, we zijn jullie veel dank verschuldigd.’

Ook al was Cade een halfbloed Delaware, uiterlijk verschilde hij niet veel van de mannen die hij begroette. Hij droeg zijn zwarte haar echter in een staart, en niet in een indianenkuif, zoals de jongere Cherokee. De rand van Cades hoed, versierd met een haviksveer, wierp een schaduw over zijn ogen die niet zo zwart waren als je zou verwachten, maar eerder net zo goudbruin als die van Jesse. Wat voor een man van Jesses huidskleur niet uitzonderlijk was. Maar bij Cade met zijn geelbruine gelaatskleur trokken ze vaak de aandacht.

‘Verdwijnende Donder,’ zei Cade en hij stelde eerst de oudere Cherokee aan de mannen voor. ‘En Hij-die-Beren-Vangt, zijn zoon.’

De drijver knikte aarzelend. 'Elijah Rhodes.'

'Jabez en Billy,' voegde Jesse eraan toe, met een knik naar Rhodes' slaven.

Billy, veertien jaar oud en op zijn eerste drijfjacht, stond nog te trillen na de aanval – van angst, maar ook van opwinding, vermoedde Jesse. 'Denk je dat een van die indianen Hij-die-Kano-Sleept was? Van die slechte indianen, bedoel ik,' voegde Billy er met een zijdelingse blik op de Cherokee aan toe.

'Dat betwijfel ik.' Jesse grijnsde naar de jongen, die sinds hun vertrek vanuit Sycamore Shoals aan een stuk door gerateld had over het beruchte Chickamauga-krijgsopperhoofd. 'Hij-die-Kano-Sleept zou zonder meer de rivier zijn overgestoken en ons hebben gescalpeerd. Weet je dat dan niet? Hij kan zwemmen als een vis en vliegen als een raaf.'

De jongen keek hem met grote ogen aan.

Jabez, een oude drijverknecht, gaf de jongen een klap op zijn rug, waarbij er een stofwolk opsteeg. 'Hij neemt je in de maling, knul. Hij-die-Kano-Sleept is geen duivelse vogel. Hij is gewoon een man zoals jij en ik.'

'Wat?' zei Billy, niet erg overtuigd.

Cade keek Verdwijnnende Donder vragend aan. 'Jij bent een heel eind bij Chota vandaan.'

Verdwijnnende Donder maakte een hoofdbeweging naar het noordwesten. 'Tate Allard zei dat jullie al drie dagen weg waren. We zijn jullie gevolgd.'

'Niet zo moeilijk,' zei Hij-die-Beren-Vangt, met wijd opengesperde neusvleugels, 'met de stank die die beesten achterlaten.'

Verdwijnnende Donder verborg een glimlach in de lijnen om zijn mond. 'We hoopten jullie op jullie terugweg van Morganton tegen het lijf te lopen om jullie uit te nodigen voor een feest. Mijn dochter gaat trouwen.'

'Blanke Peul? Dat werd tijd.' Drie paar ogen wendden zich tot Jesse toen hij dat zei. De Cherokee en zelfs Cade keken hem aan alsof hij zich nader moest verklaren. 'Wat nou?'

Hij-die-Beren-Vangt snoof verachtelijk. ‘Zie je wel? Hij weet van niks.’

Jesse fronste zijn voorhoofd. ‘Wat zou ik dan moeten weten?’

‘Mijn zus wilde jou hebben,’ zei Hij-die-Beren-Vangt. ‘Maar jij had geen oog voor haar, dus heeft ze iemand gekozen die haar wel zag staan.’

‘Mijn dochter was niet de juiste vrouw voor jou,’ zei Verdwij-nende Donder en hij haalde enigszins teleurgesteld zijn schou- ders op. Toen vroeg de Cherokee aan Cade, terwijl hij Jesse bleef aankijken: ‘Is het de dochter van Allard die hem als een puppy achterna loopt?’

Voordat Cade de kans kreeg, antwoordde Jesse: ‘Ik heb de ware nog niet gevonden. Als ik haar tegenkom, weet ik gewoon dat ze het is, en misschien laat ik het jullie dan weten.’ Ze waren overgegaan in het *Tsalagi*, de taal van de Cherokee. In het Engels vervolgde hij: ‘Moeten wij niet verder?’

Rhodes knikte instemmend. ‘Hoe ver nog tot het volgende kamp?’

‘Een mijl of twee,’ zei Cade. ‘Maar we moeten eerst nog aan de slag met de dode beesten.’

Hij-die-Beren-Vangt en zijn vader keken elkaar aan. Verdwij-nende Donder zei: ‘Gaan jullie maar verder met de kudde. Wij stropen het dode beest wel. Beter de huid dan niks, toch? Voor een deel van het vlees nemen we dat ook mee. Zo veel als we dragen kunnen.’

‘Afgesproken,’ zei Jesse en hij besteeg zijn paard. Achter zich hoorde hij Cade zeggen: ‘Waar is je hoed gebleven, Jesse?’

Die hing nog steeds net zo keurig aan de tulpenboom als in een hut aan de muur. Cade kreeg hem het eerst te pakken. Met een gezicht zo groen als uitgeslagen koper trok hij de pijl eruit. Aan zijn ogen te zien had hij heel wat op zijn hart, maar hij gaf de hoed simpelweg aan Jesse en liep toen naar de gewonde koe die op het pad lag. Jesse stak zijn vinger door het gat in de rand van zijn hoed terwijl hij toekeek hoe Cade de pijl vlak bij de wond

afbrak, zodat er nog genoeg overbleef om vast te pakken. Cade probeerde het beest overeind te krijgen. Als de koe het redde tot het kamp, kon hij daar de pijl eruit halen.

Verdwijnende Donder liep de oever af naar de koe die dood aan de rand van de rivier lag. Met een wolfachtige grijns trok Hij-die-Beren-Vangt het jachtmes uit zijn riem. ‘Als die andere koe het niet redt, laat haar dan maar liggen. Dan zorgen wij daar ook wel voor. Dan kun je tegen Allard en de rest zeggen dat je al hun stinkende koeienhuiden naar de markt hebt gebracht.’

Jesse kwam in het donker uit de rivier, met druipend haar en een schoongespoeld lijf, ontdaan van het stof van de reis. Verdwij-nende Donder en Hij-die-Beren-Vangt, die de beloofde huid en het vlees hadden afgeleverd en hen nogmaals hadden uitgenodigd voor de bruiloft na de maïsoogst, waren begonnen aan de lan-ge terugtocht door de bergen naar Chota, de belangrijkste stad van Overhill. Billy lag in zijn deken gerold te slapen. Cade zat in kleermakerszit op zijn opgerolde beddengoed, zijn hoofd gehuld in de rook van de pijp en de vertrouwde geur van zijn merk tabak en *kinnikinnick* – rode wilgenschors met sumak – om zich heen. Het smeulende vuurtje verspreidde nog net genoeg licht om te zien wat er op Cades schoot lag. De pijl die Jesses hoed had door-boord.

‘Jij rookt alleen pijp als je wilt nadenken.’ Of bidden, maar dat hield Jesse voor zich. Hij rolde zijn deken uit, ging zitten en bond zijn leren beenkappen vast. ‘Heb je iets te vieren of zit je iets dwars?’

Iets verderop in de kooi, gemaakt van kreupelhout, loeide een koe. In de verte kraste een uil, en de rivier klaterde in zijn bed-ding. Jesse zocht zijn schoonste shirt op en stak vervolgens een stok in een plak dichtgeschroeid vlees die op een steen tussen de sintels lag. Hij wierp een blik opzij en zag de tabak in de pijp heel

even oplichten. Cade blies een kringetje rook uit dat opsteeg en verdween in het duister.

‘Ik mijmer over de betrekkelijkheid van het leven.’

Piekeren, dus. Jesse stopte met poken en gooide de stok weg. ‘Kijk, wat onderweg is gebeurd, was niks vergeleken met King’s Mountain.’ Cade en hij droegen beiden littekens die aantoonde dat ze hadden meegevochten in die beslissende slag aan het einde van de oorlog tegen de Kroon. Samen met de rest van de Overmountain-milities hadden ze de Roodrokken onder aanvoering van een arrogante majoor, Ferguson geheten, in de pan gehakt, omdat zij hadden bedreigd *hen* in de pan te hakken. ‘We hebben aan wat er vandaag is voorgevallen amper een schrammetje overgehouden.’

‘God zij dank.’ Cade wendde zijn blik van Jesse af, zijn gezicht kleurde brons in de vuurgloed.

‘Bovendien,’ voegde Jesse eraan toe, ‘heb je toch genoeg wonde-gezien om te weten dat ze weer helen.’

‘En jij hebt intussen genoeg mannen zien sneuvelen om te weten dat we niet alleen gewond raken. Een kogel had vandaag ons einde kunnen betekenen. Of een pijl.’ Cade pakte de pijl die op zijn schoot lag en gooide hem naar Jesse, alsof hij daarmee zijn woorden wilde bekrachtigen.

Jesse gooide de pijl terug. ‘Maar dat is niet gebeurd.’

Cade smiet de pijl in het vuur, waar hij verkoelde en in rook opging. ‘Maar morgen misschien wel, of volgend jaar – als we zo doorgaan. Ben jij daar klaar voor?’

De nacht was verkoelend. Jesse trok zijn mocassins aan. ‘Of ik er klaar voor ben? Maak jij je soms zorgen over de staat van mijn ziel, Cade?’

‘Zoiets.’

Jesse probeerde een grijns te onderdrukken. ‘Waarom? Zolang ik meer goed doe dan kwaad, zing ik uiteindelijk toch wel mee met de hemelse legers. Ik ben echt niet van plan om opzettelijk zondige dingen te doen, zoals de vrouw van mijn buurman stelen, of zijn geweer, of –’

‘Jesse!’ Cade fronste zijn borstelige wenkbrauwen, zwart en scheef als de vleugels van een kraai. Zelfs in het donker voorspel- den ze niet veel goeds.

Jesse keek hem met een onschuldige blik aan. ‘Wat?’

‘Daar moet je niet zo luchthartig over praten.’ Cade was bepaald niet in de stemming voor een lolletje, terwijl Jesse zijn lachen nauwelijks kon inhouden.

‘Goed, goed. Ik begrijp alleen niet waar jij je zo druk om maakt. Herinner je je nog die dag bij het blauwe meertje toen die prediker mij heeft ondergedompeld? Ik was misschien niet veel ouder dan twaalf, maar ik meende het oprecht. En jij zegt toch altijd zelf dat de Almachtige een plan voor mijn leven heeft? Om die reden heb je me toch meegenomen van...’

In het donker achter hen hoorden ze een takje kraken. Cade en Jesse wilden hun geweren pakken, maar bedachten zich toen ze Jabez uit het donker tevoorschijn zagen komen, met een glinsterend gezicht na zijn duik in de rivier.

‘Alles goed met de beesten?’ vroeg Cade.

‘Ja, zelfs het dier met de schotwond maakt het goed.’ Jabez droogde zich af met een overhemd, verruilde het vervolgens voor een kussen en ging vlak naast Billy liggen, die nog steeds snurkte als een beer in zijn winterslaap. ‘Ik heb meester Rhodes achtergelaten om de wacht te houden.’

‘Ik blijf op,’ zei Cade. ‘Ik los hem wel even af.’

Even later lag Jabez net zo hard te snurken als Billy.

Jesse trok zijn shirt aan en ging op zijn deken liggen. Hij genoot van de koelte, van het feit dat hij schoon was en van de sterrenhemel boven hem. Toen hij zich omdraaide zag hij dat Cade zijn pijp leegde en hem in zijn knapzak stopte. ‘Ik ben blij dat jij je nog steeds om mij bekommert, pa,’ zei hij. Hij wist dat Cade het fijn vond als hij hem zo noemde, hoewel hij het Jesse nooit echt gevraagd had.

Deze keer was Cade echter niet zo makkelijk te vermurwen. Er zat hem blijkbaar iets vreselijk dwars.

Jesse onderdrukte een zucht. Je zou haast denken dat hij nog steeds twaalf was, moeite moest doen om zijn geweer stevig vast te houden en een standpunt moest innemen over hemel en hel. Inmiddels was hij echter bijna een keer zo oud. Cade moest toch beseffen dat Jesse dit leven en het leven hierna wel aankon, omdat hij hem zelf alles over die twee had bijgebracht.

Hij wachtte en vroeg zich af of hij nog iets moest zeggen. Toen legde Cade zijn grote hand warm op de kruin van Jesses klamme hoofd, zoals hij dat bijna elke avond had gedaan toen Jesse nog een jochie was en ze alleen elkaar hadden. Goed beschouwd was dat eigenlijk nog steeds zo.

‘Ik maak me echt zorgen om je, Jesse Bird. En daar heb ik zo mijn redenen voor.’

Jesse glimlachte flauwtjes in het donker, maar toen Cade zijn hand optilde, moest hij opeens denken aan wat de man zo-even had gezegd. *Als we zo doorgaan*. Wat bedoelde hij met *zo*? Elk na-jaar koeien naar de markt brengen? Of iets anders?

Het kon niet zo zijn dat Cade ontevreden was over het leven dat ze samen hadden opgebouwd – een half jaar lang vallen zetten en vachten en huiden verkopen, en vervolgens een halfjaar op rendierenjacht en een beetje boeren, waarbij ze leefden bij de gratie van omliggende boeren op land dat niet van hen was en waarbij ze eigenlijk alleen aan zichzelf rekenschap hoefden af te leggen. Een goed leven. Goed genoeg. Misschien het beste leven dat ze als twee ontheemde jagers konden verwachten, de één een halfbloed, de ander een halve roodhuid vanbinnen. Natuurlijk had hij niet altijd zo geleefd, en Cade evenmin. Soms kon hij dat gewoon vergeten. Alleen nooit als hij bij een knetterend vuurtje op het punt stond in slaap te vallen. Dan nooit.

Zoals elke avond zolang hij zich kon herinneren, deed Jesse Bird zijn ogen dicht, maar stelde het inslapen nog even uit. In plaats daarvan probeerde hij een gezicht tevoorschijn te halen, een stem, een plaats – wat dan ook – uit de tijd dat hij nog een ander leven had, een andere naam, een andere man die hij ‘pa’ noemde.

En zoals elke avond viel hij onverrichter zake in slaap, starend in een leegte die zwarter was dan een sterreloze hemel.

Morganton, North Carolina

Tamsen Littlejohn tuurde door het bolle vensterglas naar de straat met diepe voren. ‘Ik denk dat het de schuld is van die schilder,’ mompelde ze en ze hoopte dat de angst achter die woorden haar moeder ontging.

Het moest wel aan de schilder liggen. Mr. Gottfriedsen, een klein, iel mannetje, had amper een woord tegen Tamsen gesproken, die dag dat ze had geposeerd voor het miniatuurportret ter gelegenheid van haar negentiende verjaardag. Maar al had hij haar niet geveild met zijn tong, met de korte streken van zijn penseel had hij dat wel degelijk gedaan. Het ovale miniatuurportret toonde haar iets bleker dan ze in werkelijkheid was, met donkere ogen en haar schouders verborgen onder haar inktzwarte lokken. Ingelijst paste het met gemak in de palm van een hand, zelfs een hand die zo klein was als de hare.

Het paste ook gemakkelijk in de jaszak van Hezekiah Parrish. Tamsens stiefvader had gewacht tot het juiste moment. Toen ze in de Salem – een taveerne – aan de borrel zaten, had hij haar miniatuurportret samen met een shilling *nonchalant* tevoorschijn gehaald en Mr. Ambrose Kincaid – negenentwintig jaar oud, ongehuwd, kleinzoon en erfgenaam van een rijke plantagebezitter in Virginia – de kans geboden uitgebreid naar haar te kijken. Dat wil zeggen, naar Gottfriedsens versie van haar. En zo was de argeloze Mr. Kincaid als een vette, rijke vlieg in het web gevlogen dat haar stiefvader

had gesponnen om Tamsen aan de man te brengen. Niet zomaar een man. En zeker geen onbemiddeld man. Nee, alles moest altijd *beter* en *rijker* voor Hezekiah Parrish, de redelijk welvarende en buitensporig ambitieuze stoffenkoopman uit Charlotte Town.

Tamsen en haar moeder hadden vanzelfsprekend gedwee hun rol meegespeeld. Ze waren Mr. Parrish vanuit Charlotte Town gevolgd naar deze boerse buitenpost, ver van de beschaafde wereld. Eenmaal aangekomen moest Tamsen de japon van donkerblauwe zijde aan die haar stiefvader een klein vermogen had gekost, werd ze geacht zich als een dame van gegoede komaf te gedragen en bovenal Mr. Kincaid met haar charmes te verleiden tot een huwelijksaanzoek.

‘Hebt u al om u heen gekeken, mama? Hoe kan dit in vredesnaam een provinciehoofdstad zijn?’ Tamsen vermoedde dat ze zich in een van de weinige houten huizen bevond die Morganton rijk was. Het huis was eigendom van mevrouw Brophy, een kennis van haar stiefvader, die de taveerne van haar overleden echtgenoot runde. Tamsen, haar moeder en Dell, hun meid, hadden overnacht in de kleine salon op de begane grond. Er lagen hier geen kleden op de houten vloer, de muren waren kaal en met een bed, een sofa, een kleerkast en een paar stoelen was de kleine ruimte tjokvol. Moeder was in een van de stoelen gaan zitten, een berg verstelwerk op schoot.

Het zwaar overtrokken miniatuurportret daargelaten, kon Tamsens moeder pas echt op ware schoonheid bogen. Als dochter van een Spaanse koopman bezat Sarah Littlejohn Parrish een licht olijfkleurige huid en ebbenhoutkleurig haar waardoor Tamsen ooit het gevoel had gehad te vertoeven in de schaduw van Scheherazade, de exotische heldin uit *Duizend en een nacht*.

‘Hoe dan ook,’ zei haar moeder op de beschaafde toon die Tamsen zich nog eigen moest maken, ‘we hebben heel wat moeite gedaan om hier te komen. Ik zie geen andere uitweg, Tamsen. Je moet die man gewoon leren kennen.’

En bidden dat hij niet een jongere versie van Mr. Parrish is, dacht

Tamsen, terwijl ze een kriebel in haar buik voelde. Durfde haar moeder zich maar te verzetten tegen haar stiefvader en zijn arrogante plannen te dwarsbomen – zoals Scheherazade Koning Shahryar had bekoord en hem te slim af was geweest door hem avond aan avond af te houden van zijn slechte plannen. Slimheid en charme bezat haar moeder wel, maar de moed om ze ook daadwerkelijk in te zetten was lang geleden al vertrappt door de onverbidde wil van haar stiefvader.

Tamsen was nog niet bereid zich zonder strijd over te geven. Ze verlangde naar de vrijheid om haar eigen weg te kiezen, om te trouwen met wie ze wilde. Of misschien helemaal niet te trouwen. Of misschien...

Maar daar lag de helft van het probleem. Hoe kon ze de vrijheid om haar eigen weg te kiezen opeisen – verzoeken, marchanderen, afsmecken – zolang ze geen flauw idee had wat voor leven ze wilde leiden? Het enige wat ze wel wist, was dat het leven dat haar stiefvader haar opdrong sinds de dag dat hij met haar moeder was getrouwd, het laatste was wat ze verkoos.

Tamsen begon op haar lip te kauwen, dacht aan het verbod van Mr. Parrish daarop en liep naar de vrije stoel om haar voeten wat rust te gunnen.

‘Niet gaan zitten,’ waarschuwde haar moeder vriendelijk. ‘Dan verkreukelt je japon.’

Tamsen ijsbeerde door de kamer. ‘Hoe komt het toch dat Mr. Parrish in alles zijn zin krijgt?’

‘Omdat hij een man is.’ Sarah stak met meer kracht dan noodzakelijk een naald door de stof op haar schoot. ‘En jouw voogd.’

‘Hij heeft me niet eens geadopteerd.’

Haar moeder knipperde even een hersenschim weg en keek vervolgens met donkere ogen vol meelevens naar haar dochter. ‘Je moet trouwen, Tamsen, en snel. Leg je er nou maar bij neer dat Mr. Parrish die man voor je heeft uitgekozen. Welke lasten het ook met zich meebrengt, je stiefvader wil jou een comfortabel leven geven.’

Tamsen weigerde zich ermee te verzoenen. ‘Mr. Kincaid is vast een bullebak.’

‘In elk geval een jonge bullebak.’

‘Bijna *dertig*. En een plantagebezitter. Hij bezit vast slaven – zijn grootvader in elk geval.’

‘Wij hebben slaven,’ weerlegde haar moeder, maar haar welgevormde mond verstijfde bij die woorden. Tamsen wist dat als het aan Sarah Parrish zou liggen, haar stiefvader al zijn slaven met onmiddellijke ingang zou vrijlaten.

Het verbaasde Tamsen vaak dat haar moeder zo’n vastomlijnde mening had, juist als het om slaven ging. Het ging haar enorm aan het hart te zien hoe Mr. Parrish omging met de paar slaven die hij bezat en haar bezwaren lieten Tamsen bij tijd en wijle zien dat haar moeder toch nog iets van ruggengraat over had. Gebruikte ze dat maar voor Tamsen – niet dat het haar meer zou opleveren dan dat haar moeders pleidooi voor het welzijn van hun slaven had opgeleverd.

‘Maak je niet bij voorbaat zorgen,’ zei haar moeder. ‘Je hebt de man nog niet eens ontmoet. Misschien is hij wel heel anders dan jij denkt.’

Verzoen je met je lot en verdraag wat je niet kunt veranderen, beoelde haar moeder. Tamsen vreesde dat zo’n passieve houding niet aan haar was besteed – en ook dat het haar lot was te lijden. Ze wilde op haar knieën vallen en God om redding smeken, maar dan zou ze haar jurk bevuilden. Als haar moeder...

Ze schudde haar hoofd en dwong zichzelf aan iets anders te denken. Als haar moeder er niet was, zou ze vast en zeker hebben gedaan wat er in haar onbeteugelde en angstaanjagende gedachten was opgekomen sinds ze de naam Ambrose Kincaid voor het eerst had gehoord. De gedachte om vannacht weg te glijpen naar de stal, haar grijze merrie te zadelen en weg te rijden naar een veiliger oord. Waarheen precies, dat wist ze ook niet. Ze kwam nooit verder in haar gedachten omdat het gewoon zinloos was. Als ze ervandoor ging als een ontsnapte slaaf, moest ze haar

moeder achterlaten, want voor haar was vluchten gewoon geen optie.

Ten diepste was Sarah Parrish de bewaker van hun gevangenis, degene die de sleutel van het slot in handen had en die nooit zou afstaan.

‘Wanneer komt Mr. Parrish nou om mij op te halen?’ vroeg ze en ze zuchtte zonder zich in te houden. ‘Ik beloof u dat ik zonder tegenstribbelen meega. Ik wil gewoon dat het achter de rug is. Als een schaap dat naar de slacht wordt geleid, zo zal ik mijn mond niet opendoen.’

‘Je wilt jouw offer toch niet vergelijken met dat van onze Heer, hè?’ Haar moeder glimlachte, ondanks haar vermanende woorden. ‘Je hebt in elk geval die jurk. Dat is toch een schrale troost, niet dan?’

Tamsens vader, Stephen Littlejohn was tot aan zijn dood, twaalf jaar geleden, ook stoffenkoopman geweest, net als zijn neef, Mr. Parrish. De liefde voor stoffen zat ook haar blijkbaar in het bloed, want hoewel ze in dit vreemde huis stond, in een vreemde stad, en wachtte op een ontmoeting met een vreemde man die ze – zodra Mr. Parrish het geregeld had – verplicht was haar ‘echtgenoot’ te noemen, genoot ze diep vanbinnen van het ruisen van de gebrocheerde zijde, het felle contrast van de blauwe rokken met de crèmekleurige petticoat eronder, geborduurd met een weelde aan gouddraad.

De jurk had een diep uitgesneden hals, en haar stiefvader wist aanvankelijk niet goed of ze zich zedig moest presenteren en een zakdoek ervoor moest houden, of de zakdoek moest weglaten om er verleidelijker uit te zien. De laatste keer dat ze hem gepast had, was hij om haar heen gelopen om het resultaat van zijn ontwerp en het werk van haar moeder te aanschouwen – alsof ze een pop was die hij met veel moeite had weten aan te kleden – en had uiteindelijk voor de zakdoek gekozen. Een klein, doorzichtig gevalletje dat weinig meer verhulde.

Desondanks was het een vluchtig genoeg. De schitterende

japon omsloot haar nu als een kooi. Het keurslijf eronder, zo strak aangetrokken als ze verdragen kon, sloot zo nauw om haar heen dat ze amper kon ademhalen.

Tamsen liep weer naar het raam, trok het zware gordijn iets opzij en staaarde naar het wisselende tafereel buiten. Morganton was niet bepaald de omgeving die Mr. Parrish zou hebben uitgekozen om een rijke bruidegom te paaien, maar Ambrose Kincaid was niet van plan om tijdens zijn zakenreis in Carolina door te reizen naar Charlotte Town.

‘Waarom ontmoeten we hem in een taveerne?’ vroeg ze, simpelweg omdat ze de stilte in het vertrek niet langer kon verdragen.

‘De taveerne van mevrouw Brophy is een respectabele gelegenheid,’ antwoordde haar moeder zoals verwacht, ‘waar zowel vrouwen als mannen mogen eten. En je kent de mening van Mr. Parrish op dat punt.’

Toen hij zich eenmaal had neergelegd bij de ontmoetingsplaats die Mr. Kincaid had uitgekozen, had haar stiefvader besloten om niet in te zetten op hun omgeving, maar op haar gezicht en haar figuur, gehuld in de blauwe japon. Geen betere manier om het contrast te benadrukken, om een onvergetelijke indruk te maken, dan door in al haar glorie te verschijnen in een café. Ze zou schitteren als een gouden ring in een varkenssnuit.

Het idee stuitte Tamsen en haar moeder tegen de borst.

Tamsen wierp een blik opzij en bekeek het naaiwerk waar haar moeder mee bezig was. Niet het fijne werk dat winst opleverde, en waar haar stiefvader achterstond, maar doodgewoon verstelwerk. Een shirt voor Sim, hun stalknecht, de enige andere slaaf die ze naast Dell van huis hadden meegenomen om hen te vergezellen. Tamsen zag ook de blauwpaarse vlekken aan de binnenkant van haar moeders polsen. Vanbinnen kromp ze ineen. Ze had nooit gezien dat haar stiefvader haar moeder sloeg, zoals hij dat wel met hun slaven deed, maar hij ging niet altijd even zachtzinnig met haar om.

‘Moet Dell dat niet van u overnemen?’

Sarah keek op – en trok haar pols uit het zicht. ‘Dell heeft genoeg te doen. Volgens mij hoor ik je stiefvader.’

Nog voordat haar moeder was uitgesproken, ging de voordeur open en klonken er voetstappen in de hal. Tamsens maag kromp ineen. Haar moeder liet het verstelwerk op de vloer naast de stoel vallen.

Tamsen ging snel naast haar staan. ‘Ik wil niet, mama.’

De voetstappen klonken nu in de aangrenzende kamer. Haar moeder pakte haar hand beet. ‘Ik weet het, kindje. Het komt wel goed.’

‘Meent u dat?’

Haar moeder had geen gelegenheid meer om antwoord te geven. Hezekiah Parrish stond in de deuropening, zijn hoed in zijn handen, zijn wenkbrauwen gefronst en zijn voorhoofd als een zware onweerswolk opgetrokken tot aan de wijkende haargrens. Hij zou een nietszeggend mannetje zijn – niet groot en niet klein, niet knap en niet lelijk, niet mager en niet dik – als hij dwars door zijn middelmatige verschijning heen niet zo veel vastberadenheid uitstraalde, een vastberadenheid die zich niet liet negeren. Die geen ongehoorzaamheid duldde.

‘Het is tijd,’ zei hij en zijn blik ging dwars door Tamsen heen.

‘Ja, meneer. Ik ben klaar.’

‘Dat bepaal ik wel. Draai je om.’

Tamsen deed een stap opzij en draaide zich om, het enige geluid was dat van het geruis van de zijde. Ze wist dat elke lok van haar haar onberispelijk was gekruld en vastgespeld, dat elke centimeter van haar lichaam onder haar hals was ingesnoerd of opgevuld in haar voordeel. Ze wist dat ze tegen alle verwachtingen in haar japon niet had gekreukt of bevlekt.

En ze wist dat haar moeder vurig voor haar bad.

‘Goed.’ Mr. Parrish plantte zijn hoed op zijn hoofd. ‘Hij wacht.’

Tamsen liep naar de uitgestoken arm van haar stiefvader. Wie gaf er eigenlijk iets om dat *zij* bijna de hele dag had staan wachten, zo misselijk van angst dat ze geen hap door haar keel had kunnen

krijgen? Zoiets drong gewoon niet tot haar stiefvader door. En ook niet tot Ambrose Kincaid, daar durfde ze wel een gokje op te wagen. Vast van plan de man te minachten legde ze haar vinger-toppen op de mouw van haar stiefvaders mantel.

Bij de voordeur keek hij haar nog even fronsend aan. ‘Glim-lachen,’ zei hij.

Tamsen glimlachte. Ze zette zich schrap om in al haar opsmuk door Morganton te moeten paraderen, stapte over de drempel en vroeg zich af of die zwijgende schapen uit de Bijbel vanbinnen wel hadden geschreeuwd toen ze het altaar voor zich zagen opdoemen.

Tot Tamsens grote verbazing merkte ze dat niet lang nadat ze Ambrose Kincaid voor het eerst onder ogen kreeg het schreeuwen vanbinnen verstomde. *Helemaal geen bullebak*, moest ze met tegenzin toegeven, toen ze tussen de banken door liep en hij opstond en haar met ogen zo groot als schoteltes aankeek.

Mr. Kincaid bleef haar aanstaren terwijl haar stiefvader zich uitsloofde om de twee formeel aan elkaar voor te stellen. Ten slotte knipperde de man met zijn ogen, bedankte Mr. Parrish beleefd en verzocht de man om hem met Tamsen alleen te laten voor een kennismakingsgesprek. Met nauwelijks verholde tegenzin stemde Mr. Parrish toe, terwijl Tamsen probeerde haar maag tot bedaren te brengen, haar gedachten op een rijtje te krijgen en zichzelf te dwingen een goede indruk te maken op de man die door haar stiefvader was uitgekozen om haar echtgenoot te worden.

Ze zaten aan een afgezonderd tafeltje – waar Mr. Parrish hen wel kon zien, maar niet horen – en waar hun een in Tamsens ogen respectabel kopje thee werd voorgezet. Mr. Kincaid kon zijn ogen niet van haar afhouden. Zijn adamsappel bewoog bij het slikken op en neer boven een keurige kravat. ‘Miss Littlejohn, vergeef me dat ik zo vrijmoedig ben te zeggen dat u nog mooier bent dan uw portret mij deed geloven. Ik had niet gedacht dat dat mogelijk was.’

Het was een heel aardige openingszin, die nog mooier klonk door zijn beschaafde accent. Al was het natuurlijk klinkklare onzin, zo meende Tamsen.

‘Dank u vriendelijk, Mr. Kincaid.’ Tamsen dacht er niet over om hem te laten weten dat hij er veel beter uitzag dan ze gevreesd had. Zijn haar was helaas vuurrood – maar zijn ogen waren helder en aangenaam blauw. Hij droeg een vest dat rijk geborduurd was met libelles, maar gecombineerd met zijn ingetogen groene jas was het een prachtig geheel. Hij besteedde duidelijk aandacht aan zijn uiterlijk, zonder te overdrijven.

Ze wierp een snelle blik door de gelagkamer, glimlachte flauwtjes, maar gemeend naar haar stiefvader en schoot bijna in de lach toen ze de schrik op zijn gezicht zag.

Mr. Kincaid vertelde haar inmiddels het een en ander over zijn bedrijf in North Carolina, iets met een perceel bergland aan de Yadkin-rivier, dat hem was nagelaten door... Ze wist haar afgedwaalde gedachten net op tijd weer op hem te richten om te beseffen dat hij het over zijn vader had.

‘... hem afgelopen voorjaar hebben begraven, in Long Meadows.’

‘Long Meadows?’ vroeg ze.

‘Mijn plantage aan de James-rivier, vlak bij Lynch’s Ferry, Lynchburg, zoals het nu heet.’ Toen glimlachte hij. ‘Om eerlijk te zijn is de plantage het eigendom van mijn grootvader, Alexander Kincaid, maar ooit zal het mij toebehoren, zoals ik mijn hart al aan dat stuk land heb verpand.’

‘Het heeft in elk geval een prachtige naam.’ Het was eruit voordat ze besepte dat ze hem eerst had moeten condoleren met het overlijden van zijn vader, een recent en tragisch verlies, hoezeer Mr. Kincaid zijn verdriet ook probeerde te verbergen. Zijn gezicht begon echter te stralen bij haar loftuitingen over zijn plantage.

‘Het is het mooiste gebied op Gods aarde,’ zei hij en hij vertelde uitvoerig over het aantal hectaren, de gewassen die er verbouwd werden en het uitzicht op de rivier. En over de slaven. ‘We hebben alleen in huis al elf zwarten, het keukenpersoneel inbegrepen. Het is een comfortabel huis, Miss Littlejohn.’

Comfortabel. Dat begon langzamerhand een afschuwelijk woord te worden. Een comfortabele kooi was nog steeds een kooi. Tamsen dwong zichzelf om hem met oprechte belangstelling aan te kijken. ‘U bent dus niet van plan om aan de Yarkin te gaan wonen?’

Mr. Kincaid trok zijn rossige wenkbrauwen op. ‘Absoluut niet. Dat stuk land wordt al zo lang verwaarloosd. De verbeteringen die mijn oom er ooit heeft doorgevoerd, zijn moeilijk terug te vinden nu het gebied zo verwilderd is.’

‘Uw oom? Ik dacht uw vader...’ Ze voelde dat ze begon te blozen nu bleek dat ze eerder niet goed naar hem had geluisterd.

Als hij het al had gemerkt, dan bleek Mr. Kincaid bereid deze blunder over het hoofd te zien. ‘Ja, mijn oom, maar ik zie dat ik de situatie niet helder uiteengezet heb. Mijn enige excuus, Miss Littlejohn, is dat uw nabijheid mij compleet van mijn stuk brengt.’

Of misschien deed het dunne zakdoekje zijn werk, dacht ze, toen ze zijn blik zag afdalen onder het niveau van haar keel.

Met een vuurrode bloes op haar wangen keek Tamsen om zich heen. Een paar gasten van mevrouw Brophy zaten op gehoorsafstand. Mr. Kincaid had een tafel uitgekozen die werd afgeschermd door een grote kast. Toch kon ze nog steeds bijna de hele gelagkamer overzien. Haar blik bleef rusten op een man bij de achterdeur, een jonge kleurling die het vertrek overzag. Hij ving haar blik, maar ze richtte de hare snel weer op Mr. Kincaid en zei tegen hem wat haar stiefvader van haar verwacht zou hebben.

‘Vergeef me alstublieft. Het was niet mijn bedoeling u van uw stuk te brengen.’

Ze glimlachte. De mond van Ambrose Kincaid zakte wijd open.

Mr. Parrish zou wel blij zijn met deze ontwikkelingen. Helaas voor hem moest hij op afstand blijven zitten wachten – op *haar*. Ze voelde dat die gedachte haar ogen deed sprankelen.

‘Ik zal proberen een en ander op te helderen,’ zei Mr. Kincaid, toen zijn mond weer naar behoren functioneerde. ‘Het stuk land

was oorspronkelijk van mijn oom. Bryan Kincaid was de jongste broer van mijn vader. Helaas was er sprake van kwaad bloed tussen die twee. Oom Bryan en zijn vrouw, Fiona, hebben Long Meadows verlaten en zijn in... '63 of '64 naar de plantage aan de Yadkin vertrokken. Vlak na de Franse oorlog.'

Tamsen leunde voorover en greep de rand van het tafelkleed vast. 'Wat is er met hem gebeurd? Met uw oom?'

'Hij is overleden. Hij en zijn vrouw. Mijn grootvader was kapot van verdriet.'

Tamsen ging weer rechtop zitten. 'Wat vreselijk tragisch. Hoe is dat gebeurd?' vroeg ze. Haar meeleven en belangstelling waren verre van gemaakt, zodat Mr. Kincaid zich bijzonder geveild voelde.

'Dat is nog steeds een mysterie. De burens beweren dat ze door indianen zijn overvallen, maar dat weten we niet zeker. Oom Bryan had een van mijn grootvaders slaven meegenomen toen hij uit Virginia vertrok. Theo heette hij. Mijn vader had een grondige hekel aan die man – wat op zich geen enkel bewijs is van enig vergrijp van Theo's kant. Het is echter wel een feit dat na de dood van Bryan en Fiona niemand ooit nog iets van Theo heeft vernomen.' Mr. Kincaid zweeg even en leunde over tafel. 'Miss Littlejohn, denkt u dat uw stiefvader zou instemmen met ons lugubere gespreksonderwerp?'

De glimp van samenzweerderige pret in zijn ogen bezorgde Tamsen een kleine siddering. 'Zeer zeker niet, maar trekt u zich van hem maar niets aan. Gaat het verhaal over uw oom nog verder?'

'Ja. Oom Bryan verraste iedereen door zijn land na te laten aan mijn vader, terwijl die twee in het verleden zo vaak met elkaar in de clinch hadden gelegen. Mijn vader had er ooit grootse plannen mee, maar natuurlijk is daar nooit iets van terechtgekomen. Het verbaast mij dat hij het stuk land nooit heeft verkocht. Dat ben ik namelijk wel van plan. Wat heb ik eraan als Long Meadows mij voorgoed aan Virginia bindt?' Hij zweeg weer even en hield haar blik vast. 'Ik denk dat u het daar wel prettig zou vinden.'

Aan de blik in zijn ogen te zien, wilde hij graag dat ze het er prettig zou vinden. Ze had het idee dat ze de man wel mocht. Ze had in elk geval geen afkeer van hem, zoals ze voorheen vreesde. ‘Uw vader is afgelopen voorjaar pas overleden? Wat vreselijk voor u.’

‘Helemaal niet,’ antwoordde Mr. Kincaid abrupt. Blijkbaar zag hij dat zijn reactie haar schokte. ‘Neem me niet kwalijk. Dat klinkt waarschijnlijk vreselijk, zeker voor iemand die zelf ooit een vader heeft verloren.’

Verbaasd over zijn opmerking zei ze: ‘Toen ik zeven was.’

‘En u bewonderde hem?’

‘Hij was het licht van ons leven, het mijne en dat van mama.’

Mr. Kincaid stak zijn hand uit en pakte de hare beet met een vrijpostigheid die haar de adem benam. Zijn ogen waren blauw en verontrustend indringend. ‘Ik benijd u, Miss Littlejohn. Mijn vader, daarentegen, was een man die bewondering noch respect verdiende. Collin Kincaid was een dronkaard die zijn vader, broer en zoons veel verdriet heeft bezorgd en ik durf wel te beweren dat mijn moeder het zwaarst heeft geleden, moge ze rusten in vrede. Toch heeft hij wel iets goeds voor mij gedaan – hij heeft me een stuk land in Carolina nagelaten, dat mij indirect naar u heeft geleid.’

Tamsen zag aan zijn ogen dat zijn gedachten een andere kant op gingen. Ze voelde het aan de druk van zijn hand. Haar maag maakte een sprongetje, en deze keer deed haar hart mee. Dit was wat haar stiefvader wilde, de reden dat ze hier was. Ze had gewoon niet verwacht dat ze zo snel van de kook zou zijn.

‘Mr. Kincaid,’ begon ze, maar hij was al aan het woord.

‘Ik kan niet anders dan eerlijk tegen u zijn, Miss Littlejohn. Toen ik uw portret zag in Salem, was ik ervan overtuigd dat u niet half zo mooi kon zijn, en dat als het wel zo was, u zich daar heel goed bewust van zou zijn. Dat u dan wel hooghartig en koud moest zijn, in de veronderstelling dat alle mannen de grond kusten waarop u liep. Maar u blijkt precies het tegenovergestelde te

zijn, teder van hart en warm. Dus ik waarschuw u dat ik op het punt sta alle voorzichtigheid overboord te gooien en –'

'Meester Ambrose. Neem me niet kwalijk dat ik u stoort.'

De spanning tussen hen knapte als een versleten, gerafelde draad. Tamsen keek op en zag de jonge kleurling, die ze eerder bij de achterdeur had zien staan, naast hun tafel staan. De man hield zijn haveloze hoed in zijn handen, handen die littekens vertoonden van het harde werken. Ze keek naar Mr. Kincaid. Met een hoogrode kleur van woede zei hij: 'Ik heb gevraagd om mij niet te storen zolang ik in gesprek was met Miss Littlejohn. Was ik niet duidelijk genoeg?'

'Dat was ik niet vergeten, mijn heer.' De hoed van de slaaf werd gemangeld in zijn handen. 'Maar er is iets –'

'Dat kan wachten, Toby.' Met een simpele schouderbeweging stuurde hij zijn slaaf weg en pakte Tamsens hand weer vast.

Toby ging echter niet weg, maar kwam een stap dichterbij zijn meester staan, blijkbaar te zeer van streek om hem te gehoorzamen. Tamsen wierp een blik door de gelagkamer. Mr. Parrish was in gesprek en lette even niet op haar. 'Toe maar, Toby. Vertel ons maar wat er aan de hand is.'

'Dank u, Miss.' Met trillende lippen deed de slaaf nog een stap naar voren. 'Het gaat om Tess, meester Ambrose. Ze heeft die boodschappen gedaan zoals u haar had opgedragen, maar op de terugweg is ze overvallen door enkele mannen, die haar hebben meegesleept het bos in en haar om beurten hebben –'

Mr. Kincaid sprong overeind en gaf Toby een klap op zijn mond. De slaaf kromp ineen en zijn ogen vlamden van schrik. Het gezicht van zijn meester was lijkbleek geworden. 'Hoe durf je in aanwezigheid van Miss Littlejohn zulke vuile taal te gebruiken?'

De gesprekken om hen heen verstomden, terwijl Mr. Kincaid met lage stem Toby de gelagkamer uitstuurde en weer tegenover Tamsen ging zitten. Hij haalde een zakdoek uit zijn jaszak en veegde het speeksel van zijn slaaf van zijn hand.

Het hele gebeuren had Tamsen enorm geschokt, alsof een schootkatje in een panter was veranderd, die vervolgens een nietsvermoedende voorbijganger had aangevallen. De mensen om hen heen begonnen weer te praten, maar Tamsens oren tuitten alsof zij degene was die de klap gekregen had. Ze keek naar haar stiefvader. Op een of andere manier was het hele gebeuren hem ontgaan. Ze dwong zichzelf om Mr. Kincaid weer aan te kijken. Haar stem trilde.

‘Dat had u niet moeten doen. Hoorde u dan niet wat hij zei? Uw slavin –’

‘Heeft niks met ons te maken,’ voltooide Mr. Kincaid de zin voor haar.

‘Hoe kunt u zoiets zeggen? Natuurlijk heeft zij iets met ons te maken.’

Opeens begreep ze waarom ze zo van streek was: niet door de storing, maar door zijn reactie daarop. ‘Miss Littlejohn... ik bedoel alleen maar dat *u* zich daar niet druk om hoeft te maken.’

‘Maar dat doe ik wel – en dat zou u ook moeten doen.’ Dat was niet precies wat er van haar verwacht werd. Ze werd geacht te glimlachen, te knikken en haar eigen mening voor zich te houden, maar dat kon ze gewoon niet. ‘Het is uw verantwoordelijkheid om de mensen te beschermen wiens leven en lichaam u bezit, die als taak hebben om in al uw behoeften te voorzien.’

Dat waren de woorden van haar moeder, de afgelopen jaren vaak uitgesproken als Mr. Parrish weer eens harteloos omging met zijn slaven, maar ze sprak ze uit op een toon die haar moeder nooit had durven aan te slaan.

‘En nu u hoort welke wreedheden deze vrouw die u uw eigendom noemt zijn aangedaan, neemt u niet eens de moeite om haar te hulp te schieten? Om *mij*?’ Ze stond zo abrupt op dat haar stoel kantelde en op de vloer zou zijn gevallen als zij hem niet had opgevangen. ‘Als ik uw excuus ben in deze, Mr. Kincaid, dan wil ik u vragen mij te excuseren van uw gezelschap. Ga haar alstublieft helpen.’

De gezichten in de gelagkamer die haar nakeken toen ze ervandoor ging vormden één vage vlek. Bij de deur keek ze nog even om en zag dat haar stiefvader – die zich opeens weer van haar aanwezigheid bewust was – zich haastte naar de plek waar Ambrose Kincaid nog steeds zat en haar nastarde met meer verbijstering op zijn gezicht dan toen ze was binnengekomen.